

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 218/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Vladimírom Katusom, Žižkova 6, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i práva na spravodlivý súdny proces a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 42/2010 a jeho uznesením z 11. novembra 2011 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 14/2012 z 29. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako i práva na spravodlivý súdny proces a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 42/2010 a jeho uznesením z 11. novembra 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 14/2012 z 29. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v právnom postavení navrhovateľov v konaní vedenom pôvodne na okresnom súde pod sp. zn. 26 C 42/2010 boli účastníkmi konania o povolenie obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 4/2000 (sťažovatelia v podanej sťažnosti pravdepodobne mylne uviedli sp. zn. 8 C 42/2000, pozn.).

V úvode podanej sťažnosti sťažovatelia stručne poukazujú na skutkové okolnosti prípadu a uvádzajú, že „... na Okresnom súde v Trenčíne bolo vedené konanie pod sp. zn. 8C/42/2000, v ktorom sa sťažovatelia domáhali spolu zaplata 4.340.252,40 Sk spolu so 17,6 % úrokom z omeškania od 29.12.1999 do zaplata... a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia...“

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 10.05.2006 č. k. 8C/42/2000-334 bolo čiastočne vyhovie návrhu sťažovateľov a odporcovia boli zaviazaní uhradiť sťažovateľom sumu vo výške 871.620,40 Sk spolu s 12,5 % úrokom z omeškania od 01.11.2003 až do zaplata. Spor vo výške 1.253.904 Sk bol vylúčený na samostatné konanie, ktoré je toho času vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 18C/36/2007 a v zvyšnej časti bol návrh sťažovateľov zamietnutý.

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.01.2007 sp. zn. 17Co/255/2006 bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené.“

3. Následne sťažovatelia rozporujú závery tak napadnutého rozhodnutia okresného súdu (ktorým okresný súd zamietol ich návrh na obnovu konania), ako aj napadnutého rozhodnutia krajského súdu (ktorým krajský súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil) a namietajú porušenie ich práv (bod 1) zmätočnými, nepreskúmateľnými a arbitrárnymi rozhodnutiami oboch súdov, ktoré podľa ich názoru extrémne vybočili z medzí ústavnosti.

Ako ďalej poznamenávajú, dôvodom podania návrhu na obnovu konania „... boli tie skutočnosti, že sťažovatelia sa zhruba dňa 13.01.2010 dozvedeli..., že trestné stíhanie, ktoré bolo proti sťažovateľom vedené pre trestný čin podvodu v štádiu pokusu a v časti dokonaného trestného činu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona platného v tom čase... pod ČVS: KRP-6-OEK-TN-2004 bolo zastavené bez toho, aby im táto skutočnosť bola riadne oznámená. Sťažovatelia majú za to, že keďže predmetné trestné konanie bolo zastavané, a teda nedošlo k spáchaniu trestného činu, podpisy sťažovateľov na zmluve o budúcej zmluve sú pravé a jedná sa o tak významnú skutočnosť, ktorá by mala vplyv na rozhodovanie vo veci samej vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 8C/42/2010. Okrem toho poukázali sťažovatelia aj na tú skutočnosť, že sa dozvedeli, že pani [REDAKOVANÉ]... má vedomosť o tom a to aj od odporcov v akom rozsahu financovali kúpu nehnuteľností a aká bola dohoda ohľadne kúpy medzi sťažovateľmi a odporcami, pričom vie aj o kúpnopredajnej zmluve, ako aj zmluve o budúcej zmluve, o čom povedala sťažovateľom v januári 2010.“. Keďže však okresný súd uznesením sp. zn. 26 C 42/2010 z 11. novembra 2011 návrh sťažovateľov na obnovu konania zamietol a následne krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 14/2012 z 29. júna 2012 napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil, sťažovatelia sa s dovolaním vo veci obrátili na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý však uznesením sp. zn. 8 Cdo 392/2014 z 11. novembra 2015 ich dovolanie odmietol.

4. S poukazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu, ako i judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva sťažovatelia vo veci konajúcim súdom vyčítajú nezdôvodnenie nepripustenia vykonania dôkazu ~ výsluchu svedkyne [REDAKOVANÉ] a nevysporiadanie sa so závermi trestného konania, ktoré voči sťažovateľom smerovalo a úzko súviselo s prerokúvanou vecou. Zastávajú názor, že skutkové a právne závery všeobecných súdov v prerokúvanej veci sú zjavne neodôvodnené, svojvoľné, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň majú za následok porušenie ich práv (bod 1).

Sťažovatelia zároveň poukazujú na zbytočné prieskumy v konaní okresného súdu, ktorý po podaní dovolania sťažovateľmi dňa 30. augusta 2012 (bod 3) príslušný podkladový spis spolu s dovolaním najvyššiemu súdu predložil až po dvoch rokoch, čím okresný súd

spôsobil zbytočné prietahy v konaní. S ohľadom na uvedené si sťažovatelia uplatňujú primerané finančné zadostučinenie vo výške 3 000 eur.

5. V závere sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo porušené uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.11.2011 č. k. 26C/42/2010-60 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.06.2012 č. k. 17Co/14/2012-75.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.06.2012 č. k. 17Co/14/2012-75 a Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.11.2011 č. k. 26C/42/2010-60 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 26C/42/2010 porušené bolo.

4. Okresný súd Trenčín je povinný uhradiť sťažovateľom primerané finančné zadostučinenie vo výške 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Trenčín povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Trenčín a Krajský súd v Trenčíne sú povinní uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia v sume 535,39 €, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Vladimíra Kotusa do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

10. S poukazom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd v úvode konštatuje, že je viazaný návrhom sťažovateľov na začatie konania, ktorí sú v tomto prípade zastúpení advokátom, t. j. kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovatelia špecifikujú, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáhajú (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzia predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom

na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tým subjektom, ktoré označili za porušovateľov svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd preto v danej veci rozhodoval len v rozsahu petitom namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru napadnutým rozhodnutím tak okresného súdu, ako i krajského súdu a namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 42/2010.

11. Tvrdenia sťažovateľov o porušení ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 42/2010, ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti nad rámec petitu, ústavný súd s ohľadom na už uvedené (bod 10) v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu považoval iba za súčasť ich argumentácie.

12. Pozornosti ústavného súdu v súvislosti so správnou formuláciou petitu ústavnej sťažnosti rovnako neuniklo, že v bode 1 petitu (bod 5) sťažovatelia žiadajú vyslovenie porušenia čl. 6 dohovoru napadnutým rozhodnutím tak okresného súdu, ako i krajského súdu, ktorý však pozostáva z viacerých tam uvedených práv, a teda v tejto časti petit trpí vadou nedostatočne označeného porušenia práv.

II.A K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 26 C 42/2010 z 11. novembra 2011

13. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže

domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

14. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovatelia aj využili), a preto nimi podanú sťažnosť bolo v tejto jej časti potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B K namietanému porušeniu práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 42/2010

15. Sťažovatelia rovnako namietajú porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 42/2010 o návrhu na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 4/2010. Sťažovatelia vidia porušenie nimi označených práv v nečinnosti okresného súdu v namietanom konaní (bod 4).

16. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej na konanie o návrhu na obnovu konania[~] v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania[~] nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) v časti týkajúcej sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, pretože v rámci neho nejde o rozhodovanie

o občianskom práve alebo záväzku účastníkov konania. Takéto rozhodnutie už bolo totiž vydané v pôvodnom konaní, ktoré v zmysle § 159 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) predstavuje prekážku veci rozhodnutej. Pri obnove konania podľa Občianskeho súdneho poriadku môže byť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) podľa judikatúry ústavného súdu porušené len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (III. ÚS 191/02).

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že v období konania okresného súdu o návrhu s'ťažovateľov na obnovu konania nemôže dochádzať k porušeniu ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd s'ťažnosť s'ťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.C K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 14/2012 z 29. júna 2012

17. O zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať tú s'ťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

18. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenia ktorého sa s'ťažovatelia dovolávajú, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

19. Krajský súd v napadnutom uznesení sp. zn. 17 Co 14/2012 z 29. júna 2012 v podstatnom uviedol, že „... po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa v súvislosti s posudzovaním dôvodnosti návrhu na obnovu konania vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s týmito skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci a podľa § 219 ods. 2 OSP na ne v plnom rozsahu poukazuje. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že všetky skutočnosti, uvádzané navrhovateľmi 1/, 2/ v návrhu na obnovu konania, boli navrhovateľom známe už v pôvodnom konaní. Z obsahu čestného prehlásenia [REDAKOVANÉ], na ktoré navrhovatelia 1/, 2/ poukazujú aj v odvolaní, vyplýva, že zo strany účastníkov konania bola informovaná o skutočnostiach, týkajúcich sa predmetu sporu a dokonca jej mali byť predložené aj dôkazy o tom, akú sumu mali navrhovatelia za robotnícky hotel zaplatiť. Vzhľadom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu nešlo o osobu, o ktorej by navrhovatelia v priebehu pôvodného konania nevedeli, pričom im nič nebránilo navrhnúť jej výsluch ako svedkyne za účelom preukázania vyššie uvedených skutočností už v pôvodnom konaní. Ani skutočnosť, že navrhovateľka 1/ pred p. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] za prítomnosti odporcov ukázala doklady svedčiace o tom, koľko už navrhovatelia za robotnícky hotel zaplatili, nemôže privodiť pre navrhovateľov priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nakoľko dôkazy preukazujúce uvedenú skutočnosť boli zo strany navrhovateľov riadne predložené už v pôvodnom konaní a súd prvého stupňa sa s nimi vypořiadal. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď výsluch [REDAKOVANÉ] ako svedkyne v konaní o povolenie obnovy konania nevykonal, aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že uvedená svedkyňa by mohla súdu poskytnúť iba sprostredkované informácie, ako aj pre jej pomer k účastníkom konania, z čoho je možné vyvodit' dôvodné pochybnosti o jej nezaujatosti. Čo sa týka ďalšej odvolacej námietky navrhovateľov 1/, 2/, uvádzanej v odvolaní, že o výsledku trestného konania, ktoré bolo voči nim zastavené, ich nikto neinformoval a dozvedeli sa o ňom len náhodou, pričom práve obsah tohto spisu polície by pre nich mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ani táto neobstojí. Navrhovatelia totiž o trestnom stíhaní, ktoré bolo voči nim vedené pre trestný čin podvodu, vedeli, čoho dôkazom je obsah pôvodného spisu sp. zn. 8C/4/2000, v ktorom sa na č. l. 123 nachádza uznesenie Krajského

riaditeľstva PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície ██████████ ČVS:KRP-6/OEK-TN-2004 zo dňa 13.02.2004 o začatí trestného stíhania pre trestný čin podvodu v časti v štádiu pokusu a v časti v štádiu dokonaného trestného činu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona. Navrhovatelia pritom žiadnym spôsobom nepreukázali, že by dôkazy použité v trestnom konaní bez svojej viny nemohli použiť aj v pôvodnom konaní. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že nakoľko otázku platnosti, resp. neplatnosti zmluvy nemožno riešiť v trestnom konaní, výsledok predmetného konania nemá vplyv na pôvodné konanie. Aj podľa názoru odvolacieho súdu navrhovatelia 1/, 2/ vo svojom návrhu neuviedli žiadne nové skutočnosti, rozhodnutia, alebo dôkazy, ktoré by neboli súdu v pôvodnom konaní známe a ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ OSP. Odvolací súd zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 26C/42/2010 nezistil, že by v pôvodnom konaní nastala situácia, kedy by existovala objektívna prekážka k použitiu alebo vykonaniu nejakého dôkazu, ktorá by medzičasom zanikla, a preto nie je daný ani dôvod pre povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/, b/ OSP. Navrhovatelia 1/, 2/ v podanom odvolaní neuviedli žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli privodiť zmenu napadnutého uznesenia.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil. “.

20. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavou

úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

21. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (taktiež aj v kontexte dôvodov vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.) ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľmi predstreté dôvody obnovy konania za spôsobilé na povolenie obnovy konania ich právoplatne skončenej právnej veci. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľov, ktorí sa dožadujú iného, priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľov.

22. V súvislosti so sťažovateľmi deklarovanej nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný

súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníkov konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v kontexte dôvodov vyplývajúcich aj z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.) ústavný súd hodnotí ním predstreté právne závery odôvodňujúce nesplnenie podmienok potrebných na povolenie obnovy konania ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľov v tejto jej časti taktiež odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Ústavný súd ďalej konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

24. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky *Kulnev v. Rusko*, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, *Rudan v. Chorvátsko*, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného

obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa, 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

25. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v napadnutom rozhodnutí mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 228 a nasl. OSP nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namietajú, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu (v okolnostiach merita veci aj napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.). Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľov aj v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016